

บทนำ

"สิบห้าปีก่อน เกิดคดีฆาตกรรมสะเทือนขวัญขึ้นที่บ้านหลังนี้ค่ะ"
พิธีกรที่อยู่ก็เริ่มพูดกับกล้องหลังจากโฮชิโนะผู้ควบคุมตำแหน่งโตเร็กเตอร์
และตากล้องให้สัญญาณ

กล้องที่ว่าไม่ใช่กล้องถ่ายวิดีโอขนาดใหญ่ เป็นเพียงกล้องแฮนด์แคม
ซึ่งรายการวาไรตี้มักใช้ถ่ายทำนอกสถานที่ ซึ่งก็ช่วยไม่ได้เพราะรายการนี้ออก
ฉายรอบดึก มิงบิเพียงน้อยนิด

มารูยามะหยิบไม้กางเขนจากกระเป๋าชุดบาทหลวง กำไว้ด้วยสองมือ
ลมพัดแรง อากาศหนาวเหน็บ...

ไร้สาระลึนตึ๋นที่อุตุริให้มาถ่ายทำรายการพิสูจน์วิญญาณในฤดูนี้ แต่เขา
ต้องทน เพราะถ้าได้ออกโทรทัศน์บ่อยๆ เขื่อจะหลงมาติดกับมากขึ้น

มารูยามะสูดน้ำมูกแล้วเตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อม

"ตอนนี้ไม่มีใครกล้าเหยียดเข้าใกล้บ้านหลังนี้แม้แต่คนเดียว"

ยูกิเงยหน้าขึ้นบ้านสองชั้น มารูยามะแหงนมองตาม

บ้านหลังนี้ใหญ่จริงๆ ไม่รู้ว่าเจ้าของคิดยังไงตอนปลูกบ้าน แต่เขากล้า
พันธงวารสนิยมไม่ตีเอาเสียเลย หลังคาเป็นทรงจั่ว ส่วนเสาเปลือยทำจากไม้

๐ นักสืบวิญญาณยุคโมะ 5

ชวนให้นึกถึงโบสถ์ในยุคกลาง ไม่ได้เข้ากับทิวทัศน์ของญี่ปุ่นแม้แต่หย่อม

"ว่ากันว่ามิวิญญาณสิงสู่อยู่ในบ้านหลังนี้ จะเป็นวิญญาณแค้นของเหยื่อสังหารหรือแท้จริงแล้วบ้านหลังนี้ถูกสาปจึงเกิดคดีของชีวิตขึ้นกันแน่..."

ดวงตาเรียวยาวของหญิงสาวหรือขณะเว้นช่วงพูด พร้อมกับนั้นโฮชิโนะเขยาก็ไม่แห่งริมสวนราวกับเล็งจิ้งหะเอาไว้อยู่แล้ว

แซก แซก แซก...

"พวกเราจะได้คำตอบในคืนนี้ค่ะ"

ยูกิพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

มารุยามะเพิ่งเคยเห็นยูกิครั้งแรกและแปลกใจมากที่ไม่เคยพบเห็นหล่อนบนจอโทรทัศน์มาก่อน หญิงสาวมีผิวขาวและเนียนใสราวกระเบื้องเคลือบจุกโด่งได้รูป มองเผินๆ ให้ความรู้สึกสะอาดบริสุทธิ์ ทว่าดวงตาเรียวยาวได้คือคล้ายกำลังทำทายนุรุષุเพค

หล่อนสวยมากถึงขนาดว่าหากดาราทั่วไปมาเห็นคงต้องหลีกทางให้ นอกจากนี้ยังฉลาดพูด ไม่เพียงออกเสียงชัดเจน เนื้อเสียงยังไพเราะน่าฟัง

"วันนี้คุณมารุยามะ ร่างทรงวิญญาณให้เกียรติมาเป็นแขกรับเชิญของพวกเราด้วยค่ะ"

หญิงสาวเชิญเขาเข้าห้อง

มารุยามะจัดปากชุดบาทหลวงให้เรียบร้อย ทำหน้าหนึ่งขณะเดินเข้าห้องไปยืนกับยูกิ

"สวัสดีครับ มารุยามะครับ"

เขาค้อมศีรษะ พยายามบั้นสีหน้าเคร่งขรึม

"เห็นบ้านหลังนี้แล้วรู้สึกยังไงบ้างคะ"

เมื่อถูกถาม มารุยามะกำไม้กางเขนตรงหน้าออกก่อนหลับตานิ่ง นัยหนึ่งถึงสามในใจซ้ำๆ แล้วเบิกตาโพล่ง

"รุนแรงมาก...ผมสัมผัสได้ถึงแรงอาฆาตรุนแรง"

ร่างทรงเก็บรายตามองบ้าน

"บ้านหลังนี้...มิวิญญาณสิงสู่ตามคำเล่าลือจริงหรือคะ"

เขาพยักหน้าตอบคำถาม แต่ในใจไม่คิดแบบนั้น
 มารุยามะไม่เชื่อทั้งนั้น ไม่ว่าจะภูตผีวิญญาณ พระเจ้า หรือปีศาจ แม้
 จะกำไม้กางเขนในมือ กระทั่งปาฏิหาริย์ของพระเยซูเขายังมองว่าไร้สาระ
 ร่างทรงเกี้ยวทศกัณฐ์มานานแล้ว แต่ไม่เคยเผชิญหน้ากับวิญญาณสักครั้ง
 เขาเชื่อว่าคนคิดกันไปเองหรือไม่ก็ถูกความกลัวครอบงำ มารุยามะเลือก
 ทำงานเป็นช่างทอเพราะเงินดี แคบอกคนมาปรึกษาว่าถูกวิญญาณสิง คน
 คนนั้นจะยอมจ่ายแบบเท่าไรเท่ากัน

เขารู้ดีว่าตัวเองคือนักต้มตุ๋น หลอกเอาเงินโดยอาศัยจุดอ่อนของอีกฝ่าย
 เป็นเครื่องมือ

"ที่นี่มีวิญญาณ ออย่าออกจากผมนะครับ มันอันตรายมาก"

มารุยามะพูดตรงข้ามกับใจแล้วจ้องกล้องเขม็ง

"โอเคครับ งั้นพวกเราเข้าไปถ่ายทำข้างในกันเลย"

กล้องหยุดทำงานหลังโฮชิโนะให้สัญญาณ จากนั้นทั้งสามย้ายขบวน
 ไปหน้าประตูบ้าน

"ยูกิเปิดประตู แล้วคุณมารุยามะค่อยเข้าไปข้างในนะครับ จากนั้น
 ให้สถานการณ์กับบรรยากาศพาไปแล้วกัน"

หลังจากลี้ภัยแบบคลุมเครืออย่างยิ่ง โฮชิโนะส่งกุญแจให้หญิงสาวแล้ว
 เริ่มถ่ายทำอีกครั้ง

"ถ้าอย่างนั้นพวกเราเข้าไปข้างในกันเลยดีกว่าค่ะ"

ยูกิพูดพลางเสียบกุญแจในรูกุญแจและหมุนซ้ำๆ

ได้ยินเสียงเหล็กชั้นสนิมเสียดสี ล็อกถูกปลด

หญิงสาวส่งสายตาบอก มารุยามะพยักหน้ารับแล้วเธอก็ค่อยๆ ดึง
 ลูกบิดประตู

แฮ็ค...

เสียงนี้ราวกับเสียงกรีดเล็บลงบนกระดานดำ นกกระจอกที่เกาะอยู่
 บนกิ่งไม้แห่งพากันกระพือปีกบินสู่ฟ้าพร้อมเสียงร้องแหลมสูง

"ว้าย!"

8 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 5

ยูกิหวีดร้องเสียงลั่นแล้วโผเกาะแขนร่างทรงเก้ ใบบหน้าซัดเผือด
บ่งบอกว่ากลัวจับใจ

หากทำตัวแมนสมเป็นลูกผู้ชาย ไม่น่าคินนี้เขาอาจได้มีประสบการณ์
ดีๆ

มารุยามะสะกดความลามกไว้กั้นบัง ก้าวเท้าเข้าบ้าน ไฟสีขาวที่ติด
ไว้กับกล่องช่วยส่องทาง มองเห็นโถงทางเข้าสูงโปร่งกับโถงทางเดินยาวเหยียด
ซ้ายมือเป็นบันได พื้นห้องเต็มไปด้วยใบไม้แห้งกับฝุ่นทรายหนาเตอะ สภาพ
แทบไม่ต่างจากพื้นดิน วอลล์เปเปอร์กลายเป็นลือมเหลืองหลุดลอกหลายจุด
กลิ่นคล้ายปลาเน่ากระทบจมูก อากาศชื้นแฉะอบอวลทั่วบริเวณทั้งที่
เป็นฤดูหนาว แต่ความจริงแค่บรรยากาศพาไปให้รู้สึกแบบนั้น

ร่างทรงเก้ทำให้สงบ เดินนำยูกิกับโฮชิโนะตรงไปบนทางเดิน
เอี้ยด... เอี้ยด... เอี้ยด...

พื้นลื่นทุกอย่างก้าว มารุยามะหยุดยืนตรงสุดทาง เบื้องหน้าทั้งสามคือ
ประตู

"ผมสัมผัสได้ถึงพลังวิญญาณแรงกล้าจากหลังประตู"

เขาชี้ประตูตรงหน้า

ความจริงมารุยามะสัมผัสพลังวิญญาณอะไรนั้นไม่ได้หรอก แต่ได้ยิน
ตอนประชุมก่อนถ่ายทำว่าพบศพในห้องนั่งเล่นสุดทางเดินจึงแค่พูดตามน้ำ
พรี๊ด!

เกิดเสียงคล้ายบางสิ่งลื่นหล่นลงพื้น

คางยูกิสั่นกึกๆ รวากับเกิดอาการชักกระตุก

"คะ...ใครนะ"

หญิงสาวพูดเสียงหลงราวกับไม่ใช่คนเดิม

"เป็นอะไรไปครับ"

"มะ...เมื่อกี้...มีคน...จะ...จับไหล่ฉัน..."

หล่อนพูดด้วยน้ำตาคลอเบ้า

มารุยามะกวาดตามองรอบๆ แต่ไม่เห็นใครนอกจากโฮชิโนะซึ่งถือกล่อง

ในมือ บางครั้งคนเราตาฟาด หลงคิดว่าเห็นสิ่งไรตัวตนเพราะบรรยากาศพาไป ยูกิเองก็คงเช่นกัน ร่างทรงเกือบบอกตัวเองขณะที่หัวใจเริ่มเต้นรัว

"เหวอ!"

จู่ๆ โยชิโนะสะดุ้งพร้อมแหกปากร้อง

"เป็นอะไรไปครับ"

มารูยามะแก้กถามมาดขรึม

"เมื่อกี้...มีคนจับคอผม"

โยชิโนะเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

บ้าก้นใหญ่แล้ว คิดไปเองทั้งนั้น อุปาทานหมู่ตีๆ นี่เอง ไร้สาระลั่นตีแกร๊ก

มารูยามะเลื่อนสายตามองต้นเสียง ประคูดตรงหน้าซึ่งปิดสนิทมาตลอด เปิดออกช้าๆ

บ้าหน้า เป็นไปได้ยังไง พวกนี้ต้องวางแผนหลบหลังเราแน่ อย่าหวังเลยว่าจะหลงกล

ร่างทรงเกือบหายใจพลางชะงักมองในห้อง แสงไฟสาดส่องจนมองเห็นพื้น เขาถึงกับสะดุ้งเมื่อเห็นบางสิ่ง

คราบสีดำแผ่กว้างบนพื้นห้อง มันคือรอยเลือด

เคยเกิดคดีฆาตกรรมขึ้นที่นี่จริงหรือ

"ไม่! อย่าเข้ามานะ!"

ยูกิกรีดร้องเสียงแหลม บีบแขนมารูยามะแรงจนเขาเจ็บ

"ไม่เป็นไรนะ ผมอยู่ทั้งคน"

ทว่าหญิงสาวไม่มีปฏิกิริยาต่อคำพูดนั้น ร่างหล่อนเริ่มสั่นเทาและรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ก่อนทรุดเข่านั่งลงอย่างลั่นเร็วแรง

"เป็นอะไรไปครับ"

ร่างทรงแก้รื่องถาม ทว่ายูกิไม่ตอบ หล่อนอาเจียนแล้วล้มพับในท่ายกมือกดหน้าอก

เฮี่ยๆ อย่าล้อเล่นนำ

10 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 5

แสงไฟดับพีบราวกับเยาะเย้ยมารูยามะผู้เริ่มใจสั้น ความมืดเข้าโอบคลุม
ถึงขนาดนิ้วมือของตัวเองยังมองไม่เห็น

อะไรกัน เกิดอะไรขึ้นกันแน่

กึ่ง กึ่ง กึ่ง

เสียงเหล็กกระทบกันดังก้อง

"ว้าก! อย่า!"

เสียงร้องตะโกนของโฮชิโนะเสียดแทงแก้วหู จากนั้นได้ยินเสียง
ดีนพลาตันตบตบ ทว่าไม่ถึงลิบวินาทีก็เปลี่ยนเป็นเงียบสงัด

"คุณโฮชิโนะ... คุณโฮชิโนะครับ..."

ร่างทรงเก้เรียกชื่อโฮชิโนะซึ่งน่าจะอยู่ข้างกัน ยื่นมือพยายามไขว่คว้า
หาอีกฝ่าย

ตบ!

ได้ยินเสียงคล้ายบางอย่างร่วงลงพื้น

เหงื่อเริ่มซึม เขาหายใจไม่ออก

ความรู้สึกแบบนี้คืออะไรกัน

มารูยามะขวัญกระเจิงอยู่ในความมืด บางอย่างลอบแผ่หลังของเขา

แฮก! แฮก! แฮก!

มารูยามะวังหนีแบบไม่รู้เหนือรู้ใต้ หอบหายใจไม่หยุด แต่ไม่ทันไร
ก็สะดุดบางสิ่งลึ้มคะมา เขาไม่รู้สึกเจ็บแม้แต่น้อย คิดเพียงอย่างเดียวว่าต้อง
หนีออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

ร่างทรงเก้เงยหน้าเตรียมลุก...และเห็นใบหน้าขาวซีดของผู้หญิงคนหนึ่ง
ลอยอยู่ตรงหน้า ใบหน้านั้นโศกไปด้วยเลือด

เขาจับเรื่องพวกนี้ไม่ไหวแล้ว

"อ้ากกกกก!"

มารูยามะสิ้นสติไปพร้อมเสียงร้อง

บทที่ 1
สารบัญ

- 1 -

ฮิจิคาตะ มาโคโตะเดินย่ำช้าๆ ขึ้นทางลาดชัน เส้นทางนี้แคบและคดเคี้ยว สองข้างทางขนานด้วยกิ่งไม้แห้งเหี่ยว ให้ความรู้สึกมืดครึ้ม

สายลมพัดแรง...

หญิงสาวสวมเสื้อโค้ตขนเป็ดกับถุงมือ ทว่าหูเปิดเปลือยจึงเจ็บจนรู้สึกเหมือนจะขาดหลุด

มาโคโตะหยุดเดินแล้วหันหลัง ย่านร้านค้าและบ้านเรือนเล็กจิ๋วราวกับเมืองของเล่น เธอหยิบถุงร้อนออกจากกระเป๋าเสื้อ ทาบมันที่แก้มกับหอมอบความอบอุ่นเล็กน้อยก่อนก้าวเดินอีกครั้ง

ไม่นานจะถึงที่หมายแล้ว เธอกำลังมุ่งหน้าไปยังบ้านซึ่งเกิดคดีฆาตกรรมเมื่อสิบห้าปีก่อน หัวหน้าส่งทางอีเมลให้มาถ่ายรูปที่เกิดเหตุ มาโคโตะจึงส่งอีเมลกลับไปว่าถ้าทำได้อยากขอเขียนชวนี้เอง ทว่าไร้เสียงตอบกลับ

จนถึงครึ่งปีก่อนมาโคโตะทำงานภาคสนามเป็นนักข่าวสายตำรวจ แต่นั่นเพราะพ่อของเธอคือผู้กำกับกร ไม่ใช่ได้โอกาสด้วยความสามารถ

14 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 5

เห็นได้จากเมื่อพ่อเลิกเป็นตำรวจ หญิงสาวก็ถูกย้ายจากงานข่าวมาอยู่ฝ่ายวางแผนธุรกิจทันที บางครั้งถูกใช้ให้เก็บข้อมูลสำหรับข่าวไม่เร่งด่วนไม่รู้จะได้ตีพิมพ์หรือเปล่า บางครั้งถูกส่งมาทำงานซึ่งไม่ต่างจากงานจับฉ่ายแบบนี้

เธอหลุดออกนอกเส้นทางที่ตั้งใจไว้ค่อนข้างมาก แต่ก็ไม่ได้คิดจะถอดใจถอนตัวจากวงการ เพราะหากทำแบบนี้สุดท้ายเธอคงเป็นได้แค่ลูกสาวอดีตผู้กำกับการ

ระหว่างจ่อมจมกับความเศร้า มาโคโตะเดินมาถึงสุดทาง มองเห็นบ้านก่อด้วยอิฐและประตูลูกเหล็กสีดำ

บ้านหลังใหญ่กว่าที่คิดไว้มาก เธอเดินขึ้นมาเพราะนึกว่าไม่มีที่จอดรถรู้แบบนี้ขับรถมาเสียก็ดี

บ้านตรงหน้าสร้างเลียนแบบโบสถ์ในอังกฤษยุคกลางหรือที่เรียกว่าสไตล์ทิวเตอร์เรเนซซองส์ ยอดหลังคาเป็นทรงแหลม ไซวีให้เห็นเสาเปลือยทำจากไม้ อาคารลักษณะนี้สร้างให้ทนต่อหิมะในแถบพื้นที่หิมะตกหนัก มีผนังสองชั้นรักษาความอบอุ่นไว้ภายใน ทว่าผนังแต่ละชั้นค่อนข้างบางจึงไม่ค่อยแข็งแรงและไม่กันเสียง

มิน่าละเสียงกรีดร้องดังดังออกมาข้างนอก...

มาโคโตะหยิบกล้องดิจิทัลจากกระเป๋าถือ ปรับมุมข้างมุมข้างพลางกดชัตเตอร์ต่อเนื่อง จากนั้นตรวจเช็กรูปถ่ายจากจอแอลซีดี

บ้านหลังนี้รูปทรงเหมือนโบสถ์ไม่มีผิด บริเวณกว้างขวาง มุมหนึ่งของสวนปลูกต้นเมเปิ้ลไว้โตดๆ มองดูแล้วทิวทัศน์ราวกับภาพวาด

เธอนึกสงสัยว่า...สิบห้าปีก่อนเคยเกิดคดีฆาตกรรมที่นี้จริงหรือ เรื่องราวเริ่มต้นเมื่อผู้หญิงชื่อ A ซึ่งอาศัยอยู่ข้างบ้านแจ้งความวันที่สิบ กุมภาพันธ์เมื่อสิบห้าปีก่อน เวลาเที่ยงคืนเจ็ดนาที่ A แจ้งไปยังสถานีตำรวจว่าได้ยินเสียงกรีดร้องจากบ้านข้างๆ

ตอนนั้นบ้านหลังนี้มีผู้อาศัยทั้งหมดห้าคนคือนานาเสะ คันจิกับภรรยา คัตซึกากิผู้เป็นลูกชายคนโตกับภรรยา และมิยูกิ ลูกสาวของคัตซึกากิ

ตระกูลนานาชาติและเป็นเจ้าครองที่ดินแถบนี้มาหลายชั่วอายุคน คันจิเองก็เป็นผู้บริหารโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมต้น เรียกว่ามีชื่อเสียงมาก ถึงขนาดว่ากันว่าไม่ช้าคงก้าวเข้าสู่แวดวงการเมือง

ตำรวจชื่อมียาคาวะซึ่งอยู่ระหว่างทางกลับบ้านมาจนถึงที่เกิดเหตุคนแรก เขาฟังเรื่องราวที่เกิดขึ้นจาก A และมองว่าเป็นเหตุฉุกฉินจึงมาดูสถานการณ์ที่บ้านนานาชาติเพียงลำพังโดยไม่รอกำลังเสริม เมื่อไร้เสียงตอบรับจากด้านใน เขาเข้าบ้านทางประตูหน้าที่เปิดอยู่และพบศพหญิงชวยถูกแทงยับในห้องนั่งเล่นสุดโถงทางเดิน...ซึ่งก็คือร่างของนานาชาติละ คันจิ นานาชาติละ คัตซึฮากิ และภรรยาของทั้งคู่

ขณะจะเดินกลับไปประตูบ้านเพื่อเรียกกำลังเสริม มียาคาวะพบว่ามียูกิ ลูกสาวของคัตซึฮากิยังมีชีวิตอยู่ แต่ก่อนเข้าถึงตัวเธอเขาก็กลับถูกใครบางคนฟาดศีรษะจนหมดสติ

กำลังเสริมพบมียาคาวะนอนหมดสติตรงทางเดินและนำตัวส่งโรงพยาบาล โชคดีว่าเขาไม่บาดเจ็บร้ายแรงถึงชีวิต แต่ตอนคนอื่นไปถึงที่เกิดเหตุก็ไม่เห็นเงามียูกิแล้วจึงคิดว่าคนร้ายลักพาตัวเด็กไป

ตำรวจตั้งทีมสืบสวนทันทีโดยมุ่งประเด็นทั้งความแค้นส่วนตัวและชิงทรัพย์ เนื่องจากมียาคาวะเห็นหน้าคนร้าย พวกเขาจึงตั้งความหวังว่าคดีจะคลี่คลายได้โดยเร็ว แต่ศีรษะของมียาคาวะกลับได้รับความกระทบกระเทือนจนสูญเสียความทรงจำช่วงนั้นไป

มาโคโตะลอดซุ่มประตู เดินไปบนพื้นปูอิฐมุ่งหน้าสู่ประตูบ้าน ในสวนคงเคยเป็นสนามหญ้าสวยงาม ทว่าตอนนี้กลับมีหญ้าขึ้นสูงระเซ่า ไม่มีใครคิดซื้อบ้านต่อเพราะเกิดเหตุการณ์แบบนั้นขึ้น หนาซ้ายังลือกันว่าเมื่อถึงเวลาเกิดเหตุจะได้ยินเสียงกรี๊ดร้องจากบ้านนานาชาติละ แม้แต่ A ซึ่งเป็นคนแฉังความยังย้ายบ้านหนี

ตำรวจสืบคดีสุดความสามารถ ฟุ้งเป้าไปยังปมแค้นเพราะของมีค่าอยู่ครบและค่อยๆ ติกรอบผู้ต้องสงสัยให้แคบลง

มีคนแค้นนานาชาติละ คันจิไม่น้อย ช่วงแรกจึงมีหลายคนเข้าช่ายผู้ต้องสงสัย

16 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 5

ไม่ช้าก็พบหลักฐานสำคัญ รอยนิ้วมือในที่เกิดเหตุตรงกับหนึ่งในผู้ต้องสงสัยชื่อทาเคดะ ชุนสุเกะ อายุสามสิบปี ยิ่งกว่านั้นมီးเลือดของผู้ตายปะปนกับรอยนิ้วมือ กลายเป็นหลักฐานบ่งบอกว่าทาเคดะอยู่ในที่เกิดเหตุหลังเกิดการฆาตกรรม

ในชั้นตอนสืบสวน ทาเคดะไม่ให้ความร่วมมือไปสอบปากคำที่สถานีตำรวจ

ทาเคดะ ชุนสุเกะไม่มีพยานยืนยันว่าอยู่ที่ไหนตอนเกิดเหตุ สุดท้ายตำรวจได้ข้อมูลว่าเขามาเยือนบ้านนี้

ตำรวจมั่นใจว่าชายหนุ่มคือคนร้ายจึงขอหมายจับ มุ่งหน้าไปยังอพาร์ทเมนต์ของเขา แต่เจ้าตัวกลับหายไวก่อนหน้านั้นแล้ว

ตำรวจพบมีดเป็นเลือดผู้ตายที่นั่นจึงออกประกาศตามจับตัวทาเคดะไปทั่วประเทศ ทว่าความพยายามทั้งหมดกลับสูญเปล่า จนถึงตอนนี้ไม่เพียงไร้ร่องรอยของผู้ต้องหา กระทั่งว่ามีโยกิเป็นตายร้ายดียังไงก็ไม่มีใครรู้

พอมาถึงประตูหน้าบ้าน มาโคโตะกดชุดเตอร์อีกครั้ง ผนังซึ่งน่าจะเคยเป็นสีขาวแปรเปลี่ยนเป็นสีอมเหลือง รอยดำสกปรกกระจายไปทั่ว

หากฝนตกและมีเสียงฟ้าร้องสักหน่อยก็หนึ่งสยองขวัญดีจ นี่เอง
แอ็ด...

ได้ยินเสียงเหล็กเสียดสี เมื่อมองดูก็พบว่าประตูเปิดแง้ม

ไหนใครว่าประตูล็อกเข้าไม่ได้...

มาโคโตะลอบมองด้านในจากช่องว่างของประตู ปรากฏว่ามีตจมองอะไรไม่เห็น เธอหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาพันลูกบิดประตู จากนั้นค่อยๆ ดึงแสงจากภายนอกส่องเข้าไปจนมองเห็นบันไดเชื่อมสู่ชั้นสองกับทางเดินฝั่งตัวใต้ฝุ่นทรายหนาเตอะ

หญิงสาวเพ่งมอง เห็นรอยเท้าคนมุ่งหน้าลึกเข้าไปตามทาง

"มีใครอยู่หรือเปล่าคะ"

วินาทีเดียวกับที่มาโคโตะส่งเสียงก็เกิดเสียงดังคล้ายบางอย่างถล่มบนพื้น

"ว้าย!"

เธอตกใจระโอดถอยทันที
 มีคนอยู่ในนี้... นักข่าวสาวเรียกขวัญกำลังใจก่อนลอดประตูเข้าไป
 ปลายเท้าสัมผัสบางอย่าง เมื่อก้มมองก็พบกล่องวิดีโอแฮนด์แคมตกอยู่
 ทำไมถึงตกอยู่ที่นี้
 มาโคโตะก้มตัวจะหยิบ ตอนนั้นเองใครบางคนวูบผ่านด้านหลัง
 ความหนาวยะเยือกแล่นปราดผ่านร่าง เธอเงยหน้าซ้ำๆ ทั้งที่กลัว เบน
 สายตาไปเบื้องหน้า เห็นกลุ่มก้อนสีดำทะมึนตรงสุดทางเดิน
 อะไรนะ ขณะคิดเช่นนั้นกลุ่มก้อนสีดำก็กลิ้งไปด้านข้าง
 คนี่หน้า... กลุ่มก้อนที่เห็นคือผู้หญิงท่าทางอ่อนแรง หน้าซีดไร้สีเลือด
 สายตาสองคู่ประสานกันก่อนริมฝีปากแห้งแตกเปลี่ยนเป็นสีม่วงคล้ำ
 จะขยับเพียงเล็กน้อย
 "ช่วย... ด้วย..."

-2-

ฮารุกะรีบเก็บฟลูตคูใจเข้ากล่องแล้วออกจากห้องดนตรีเมื่อการซ่อม
 ของชมรมอเคสตราเสร็จสิ้นลง หญิงสาวบอปิดไม้กินข้าวกับเพื่อน มุ่งหน้า
 ไปยังอาคารชั่วคราวสองชั้นหลังตึกบี

แต่ละชั้นของอาคารมีห้องขนาดเล็กเรียงติดกันสิบห้อง ทางมหาวิทยาลัย
 ให้นักศึกษาใช้ทำกิจกรรมชมรม เป้าหมายของฮารุกะคือห้องด้านในสุด
 ของชั้นหนึ่ง บนประตูมีป้ายเขียนว่า 'ชมรมคนรักภาพยนตร์' ติดอยู่ แต่
 ก็เป็นแค่ชมรมในนามเพราะไม่ได้ทำกิจกรรมสมชื่อเลยสักนิด

ผู้ครอบครองห้องนี้คือชายหนุ่มนิสัยเสียชื่อไซโต ยาคุโมะ ไม่เชื่อก็ต้อง
 เชื่อว่าเขาโกหกมหาวิทยาลัย กินนอนในนี้เสร็จสรรพ

ความจริงยาคุโมะซ่อนดวงตาข้างซ้ายสีแดงไว้เบื้องหลังคอนแทกเลนส์
 แดมมีความสามารถพิเศษพิสดารคือมองเห็นวิญญาณ

ฮารุกะเจอเขาครั้งแรกราวหนึ่งปีก่อน คบหาจริงจังกันตั้งแต่เขาช่วยเพื่อน

18 นักสืบวิญญาณยาคุโมะ 5

ชื่อมิกิไว้จากวิญญาณสิงร่าง

แม้ทุกครั้งที่เจอหน้าเขาเป็นต้องสรรหาคำมาบ่นใส่ ว่า 'วางนัทหรือไง' หรือ 'ดิงตองหรือเปล่า' แต่สำหรับเธอ เวลาอยู่กับยาคุโมะเธอรู้สึกสบายใจ และวางตัวได้เป็นธรรมชาติราวกับคู่โทรทักันพร้อมครอบครัว อาจเพราะเธอรู้สึกเป็นตัวของตัวเองเวลาอยู่ต่อหน้าเขา

แล้วทำไมตอนนี้ถึงเป็นแบบนี้ล่ะ...

ฮารุกะยื่นหน้าประตูด้วยหัวใจเต้นรัวเหมือนตึกกลอง มือกำแน่นมีเหงื่อซึม

เธอไม่เข้าใจว่าแค่จะเจอยาคุโมะทำไมต้องตื่นเต็นด้วย ไม่เห็นยากเลย แค่พูดว่า 'เดี๋ยวจะมีงานแสดงดนตรี ถ้าว่างนายก็มาดูสิ' เอง ยังไงหมอนั้นคงตอบว่า 'ฝันไปเถอะ!' แล้วก็จบ

เพราะคาดหวังอะไรแปลกๆ นี่แหละถึงได้ตื่นเต็น แต่รู้ทั้งรู้ว่าต้องถูกปฏิเสธ ทำไมเรายังคิดจะชวนอีกนะ

ฮารุกะไม่เข้าใจตัวเองเลย

ถ้าไม่คิดจะชวนตั้งแต่แรก เรื่องคงไม่เป็นแบบนี้หรอก หมอนั้นมาดูแล้วยังไงล่ะ ช่างมัน เลิกคิดดีกว่า

เธอยึดความซัดแย้งเก็บลึกในใจ เปิดประตูผางตามอารมณ์แปรปรวน ยาคุโมะอยู่ตรงนั้น เขานั่งที่ประจำหันหน้ามาทางประตู ตาหรี่ปรือดูง่วงงุนเช่นเคย ผมเผ้ายุ่งเหยิง อยู่ในห้องแต่กลับสวมเสื้อโค้ตขนเป็ดนั่งตัวลั่นกึกๆ

ชื่อพวกเครื่องทำความร้อนซะก็ลั่นเรื่อง

เธอได้แต่คิดโดยไม่พูดออกมา เพราะมีหวังเขาต้องตอกกลับหน้าหงาย ว่า 'งั้นเธอก็ไปซื้อมาสิ'

"วะ...หวิดดี"

หญิงสาวพยายามทักเสียงใสก่อนนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

ยาคุโมะเลิกคิ้วซ้าย ทำหน้าตาไม่สบอารมณ์เหมือนแมวโดนปลุกระหว่างนอนกลางวัน

"จ๋าๆ ฉันมันคนว่างงาน"
 ฮารุกะซิงพูดตัดหน้า
 เป็นไงล่ะ รู้จักกันมาตั้งปี ฉันรู้ทันหรอกว่านายจะพูดอะไร ยาคุโมะ
 ชายหนุ่มเกาศิระชะแกรกๆ อย่างหงุดหงิดเพราะโดนแย้งบทพูด จากนั้น
 ทำคางเบือนหน้าหนี เหมือนกำลังงอนไม่มีผิด
 "วันนี้หาเรื่องยุ่งอะไรมาประเคนอีกล่ะ"
 ยาคุโมะถามขณะอ้าปากหาวหวอด
 "เลิกทำเหมือนฉันเป็นตัวก่อปัญหาได้แล้วล่ะ"
 เขาผายสองมือแบบโอเวอร์แล้วส่ายศิระชะ
 "ไม่รู้หรือไม่ว่าเธอชอบปัญหาทำให้ฉันสะสางกี่ครั้งแล้ว"
 "คือว่า...ฉันก็ขอร้องนายหลายครั้งอยู่หรือ..."
 "ห้าครั้งในหนึ่งปี รู้หรือเปล่า หนึ่งปีไม่เคย แจกสันยังไม่ก่อเรื่องให้
 โลกซื่อซาได้เท่านี้เลย ไม่เรียกเธอว่าตัวก่อปัญหาแล้วจะให้เรียกว่าอะไร"
 ยาคุโมะยิ้มเจ้าเล่ห์อย่างถือไฟเหนือกว่า
 "ขอบอกไว้ก่อนว่าคราวนี้ฉันไม่ได้เอาปัญหามาให้"
 ฮารุกะเปลือยปากต่อคำ
 "ถ้าไม่ใช่ปัญหาแล้วเธอปิดบังอะไรไว้"
 ...จมูกไวชะมัด
 "ปะ...ปิดบังอะไรที่ไหน...ทำไมนายถึงคิดแบบนั้น"
 "การตอบคำถามด้วยคำถามถือว่าผิดกฎ"
 "กล้าพูดนะยะ นายชอบใช้วิธีนี้จะตาย"
 แก้มยาคุโมะกระตุกเบาๆ ก่อนเจ้าตัวจะยิ้มเพื่อน
 "อย่างที่เคยบอกนั่นแหละ เธอเข้ามาห้องนี้พร้อมเสียงทัก 'หวัดดี'
 เมื่อไร ส่วนใหญ่มาพร้อมปัญหาทั้งนั้น เพราะมีเรื่องไม่ตีชุกซอนในใจถึงได้
 ทำตัวว่าเรงเกินเหตุ"
 เรื่องไม่ดีที่ว่าหมายความว่ายังไงยะ
 หญิงสาวซึกมีน้ำโท

20 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 5

"ฉันไม่ได้คิดอะไรไม่ตีสักหน่อย"

"งั้นตกลงมาทำไม"

"ก็แค่มีงานแสดงดนตรี คิดว่าถ้านายว่างจะมาดูหน่อยไหม...แค่นั้นแหละ"

ฮารุกะเปลือยพูดตามอารมณ์

"งานแสดงดนตรี? ของใคร"

ยาคุโมะขมวดคิ้ว หน้าเครียดอย่างกับเจอปริศนายิ่งใหญ่ที่สุดในศตวรรษ

"ฉัน"

"เธอ?"

"ไม่เคยบอกเธอว่าฉันสังกัดชมรมออเคสตรา"

"เรื่องนั้นฉันรู้ แต่ไม่เข้าใจ..."

เขากอดอกทำท่าเหมือนใช้ความคิด

"ไม่เข้าใจอะไร"

"เหตุผลที่ฉันต้องไปดูเธอเล่นดนตรีนั่นะสิ"

อย่ามาพูดจาเหมือนหาเหตุจูงใจในการฆ่าลียะ

"จะอะไรซะอีก ก็พวกเราเป็นเพื่อนกัน"

ยาคุโมะเบิกตากว้างคล้ายตกใจ

"เพื่อน? ใครกับใคร"

"ฉันกับนายไง พวกเราไม่ใช่เพื่อนกันเหรอ..."

ได้ยินแบบนี้แล้วฮารุกะใจฝ่ออย่างบอกไม่ถูก

ว่าแต่ยาคุโมะคิดยังไงกับเรากันแน่ อย่าบอกนะว่าเห็นเป็นแค่ตัวก่อปัญหา

จริงๆ

ที่ผ่านมาเธอชอบปัญหามาให้เขาไม่หยุดจริง แต่ก็มีเรื่องอื่นอีกตั้งมาก

เธอยังเคยช่วยเขาสืบคดีด้วยซ้ำ

...เฮ้อ อย่าคิดให้ปวดหัวดีกว่า

ฮารุกะคอดกฟุบกับโต๊ะ เงยหน้ามองอย่างแค้นใจขณะที่ยาคุโมะยัง

ทำท่าครุ่นคิด

"อุตส่าห์เชื่อมาตลอดว่าพวกเราเป็นเพื่อนกัน..."

เธอไม่ได้ตั้งใจ แต่คำพูดหลุดจากริมฝีปากเอง น้ำตาก็ปานจะไหล
"ฉันกับเธอเป็นเพื่อนกัน...ไม่เคยคิดแบบนี้มาก่อนเลยแฮะ"

ยาคุโมะหลุบตาเล็กน้อย เกาแก้มแบบเขินๆ

จะว่าไปเมื่อก่อนยาคุโมะเคยบอกเธอว่าโลกนี้มีคนสองประเภทคือคนที่
หวาดกลัวเขากับคนที่ต้องการหลอกใช้เขา ชายหนุ่มโตนรังแกมาตั้งแต่เด็ก
เพราะลักษณะที่พิเศษกว่าคนอื่น ความทรงจำเลวร้ายเหล่านั้นสร้างกำแพง
ปิดกั้นหัวใจเขาจากใครๆ

เรื่องที่แม่ทำกับเขาเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญที่สุด

ยาคุโมะในวัยเด็กเกือบถูกพรากชีวิตด้วยน้ำมือแม่แท้ๆ แต่เขาก็รอดมา
ได้เพราะตอนนั้นโกะโตผ่านไปเห็นเข้าพอดี ทว่าเหตุการณ์นั้นสร้างแผลฉกรรจ์
ในหัวใจเด็กน้อย

ฮารุกะเชื่อว่าหนึ่งปีมานี้เธอเข้าใจเขาบ้างแล้ว แต่ความจริงอาจเป็น
เพียงการคิดเองเออเอง

"ช่างเถอะ ฉันไปก่อนนะ"

หญิงสาวพยายามบั้นยืมแล้วลุกขึ้น

"เมื่อไร"

ยาคุโมะเกาปลายจมูกแกรกๆ

"หือ?"

"ไม่ได้อื่นที่พูดหรือ ฉันถามว่างานแสดงดนตรีมีเมื่อไร"

ฮารุกะเปลือยมือออกมา

"เสาร์หน้านะ"

เธอเปลือยนิ้วมือนิ้วด้วยความตื่นเต้น

"สถานที่ล่ะ"

"หอประชุมของมหาวิทยาลัย"

"ถ้าเกิดเหตุบังเอิญแบบหนึ่งในล้านทำให้ฉันต้องแวะไปแถวหอประชุม
เพราะเรื่องจนแทบบ้า ฉันอาจจะแวะไป"

ไม่รู้จะพูดอ้อมไปถึงประเทศไหน คนอะไรปากไม่ตรงกับใจเอาเสียเลย

22 นักสืบวิญญาณยาคุโมะ 5

แต่เธอก็ดีใจ เพราะไม่เชื่อก็คงต้องเชื่อว่ายาคุโมะจอมขวางโลกตอบรับคำเชิญของเธอ

"โอเค ถ้าเบื่อกันแทบบ้าเมื่อไรก็มานะ วันหลังจะเอาตัวขมการแสดงมาให้"

แม้จะเพียงเล็กน้อย...เล็กน้อยจริงๆ เธอก็เชื่อว่าตัวเองเข้าใจเขา มากกว่าเดิม

"เลิกยิ้มหวานเตี้ยนี้เลย เห็นแล้วคลื่นไส้"

ยาคุโมะเบ้หน้าราวกับเห็นสิ่งสกปรก

หมอนี่...ปากไม่ตรงกับใจจริงๆ

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)